

התמונות האחרונות של דויד אלול, כמה שעות לפני מותו: כשבידו תקליט וליד חברה

שזה אחי. צעקתי בכית — זה אחי! זה אחי!

צילצלת 14 וביקשתי את המיספר של מיטרת תל-אביב. שאלתי את היומנאי מי זה הכחור שנהרג. אמרו לי שלא יכולים לומר לי. הסכרתי שאני מחפש את אחי, דויד אלול, שהוא אסיר בחופשה. קצין שקראו לו לטלפון אמר לי: 'זה שנהרג זה לא דויד אלול!' האח הכרוגלן, מוריס, סיפר: בשעה שתיים וחצי, בזמן המישחק קיבלתי מכה ברגל. לא חזקה, אבל התחלתי לבכות. לא ידעתי למה. בשעות הערב היפשו שוטרים ממיטרת קיריית-גת את שוקי. הוא היה במרכז המיסחרי. הם שאלו אותי אם אחי לבש נעליים שחורות, חולצה שחורה ומכנסי קורדרוי. כשאמרתי שכן, הם אמרו לי: 'הוא נהרג בתל-אביב.'"

מה, אם כן, הביא את הצעיר אל מותו בצפון העיר הגדולה? על-פי גירסת המיטרה, שגם נמסרה למישפחה ביום הראשון בנבוקר, כאשר הם באו לזהות את הגופה, התנהלו הרברים כך:

קציני-מיטרה נלכדו אורחי סייר באיזור החניון הריק של מוסיאון תל-אביב ורחובות המגורים הסמוכים. טענת המיטרה המקום היה באחרונה מוקד להתפרצויות לדירות ולכלי-רכב.

סמוך לשעה שתיים, הבחין הקצין בצעיר שהתהלך שם. איש-המיטרה ממרחב-הירקון קרא לו וביקש שיזדהה.

גם המיטרה מודה שאלול לא נמלט בשלב זה מהשוטר, אלא התייצב בפניו והודה כאסיר בחופשה מקיריית-גת. לפי גירסה זו לא אמר הצעיר לשוטר מהו שמו. לעומת זאת, המישפחה טוענת שכאשר הם היו במיטרת תל-אביב אחרי המיקרה, אמר להם קציני-החקירות שאלול כן הודה בשמו בפני השוטר.

מה קרה, אם-כן, אחר-כך? למרות שהאיזור הוא איזור-מגורים, לא ידוע על עדי-ראייה שיכולים לספר מה התרחש שם.

על-פי גירסת המיטרה, שנשענת על עדות הקצין היוזר, ביקש זה מאלול שיראה לו מה יש לו בכיסיו.

את תל-אביב, באיזור שכתלקו הוא מישרדים ובנייני ציבור? את התשובה סיפק במפתיע הד"ר אנטול קרקובסקי, מרחוב רובנוב 24. רופא-העור התלונן במיטרה ביום השבת, סמוך לשעה שלוש, שדירתו נפרצה ושנגנבו ממנה מזומנים,

אלול הוציא שטרות ירקרקים והמחאות-נוסעים וגם מדליון. איש-המיטרה אמר לאלול: 'אני עוצר אותך! אלול דחף את השוטר והחל בורח לכיוון חורשת רובנוב, שמאחרי החניון הריק. השוטר שנפל על גדר סבוכה וחתך את ידו הימנית, שלף את

שלא שעה לקריאות "עצור" ולדירות באוויר. וצנח מתבוסס בדמו (2). כיוון בריחתו היה חורשת רובנוב. בקצה השני של החורשה, באחת הדירות של בית מיספר 24, בוצעה לפני כן פריצה. הדירה שייכת לרופא-עור העובד בקופת-חולים הכללית.

באר-שבע, אושפו וברח מבית-החולים. נערך אחריו מירדף ושוטר אף ירה ברגלו. הקליע לא הוצא מן הרגל. יתכן שהיה פורץ כפייתי, שתחת לקבל טיפול פסיכולוגי הושם בין עבריניים רציניים ככלא.

כך או אחרת, כאשר ירה בו השוטר, הוא לא ידע על הפריצה, כרחוב רובנוב. המיטרה טוענת שהוא חשד בכיסיו התפוחים של הצעיר ולא היה מוכן לאפשר לו להימלט.

המיטרה טוענת גם שהקצין נהג כשורה. כמקובל היא מינתה ועדת-חקירה מטעמה, שתחקור את האירוע. המסקנות יאוששו בוודאי את ההודעות הראשונות של דובר המחוז. הדבר התמוה ביותר הוא אי-תגובת השכנים בסביבה. האיזור, לפחות מצידו האחד, מאוכלס. האם יתכן שאדם נורה ונהרג ליד חלון ביתם בשעת צהריים והם לא רואים דבר? אין ספק שעדי ראיינה אובייקטיביים היו יכולים להאיר טוב יותר את הפרשה הטראגית.

אך עובדה אחת הם לא יוכלו לערער. בלב תל-אביב נורה למות אדם לא חמוש, שהודה בפני איש-החוק, אך סירב שאישים יגנחו בני-ציון ציטרין על-ידיו.

חלקת הקבר של דויד אלול בבית-הקברות בקריית-גת. הוא נקבר ביום ראשון למנות-ערב. אחרי שגונתחה, אך השילוט הונח רק בצהרי יום שני.

מקום המוות

סיפריה העירונית היה מוקד הדרמה שהתרחשה בשבת בצהריים. קצין-המיטרה בדק את אלול (1). זה דחף אותו לגדר החיה וברח. הוא נורה אחרי

אקדחו. קרא לאלול לעצור, ירה באוויר ואחר-כך כיוון לרגליו, אך פגע בגבו. הכדור ננעץ סמוך ללב. אלול גסס, וכשהועבר כעבור דקות לבית-החולים איכילוב הנמצא בסמוך, לא נותר לרופאים, אלא לקבוע את מותו. אומר האח מוריס: 'נראה לי שירו סתם ככה בבני-אדם. הוא הרי הודה. לאן יכרח? מכסימום הביתה. הוא התכונן לחזור לכלא ביום ראשון. אז מה אם הוא ברח משוטר, ואפילו דחף אותו. מגיע לו מוות?' האח מיכאל: 'למה בכלל היה צריך לירות עליו? לא יכול היה לרוץ ולתפוס אותו? במיטרה אמרו לנו: 'הקצין כיוון לרגלים, אבל הקנה עלה לו למעלה.' מה זה? יש חוק במדינה. לא יורים בבני-אדם אלא רק אם הוא יורה כך. והשוטר ידע שדויד לא חמוש. לא כנשק חם ולא כנשק קר. אם לאחי דויד היה סכין או אקדה, אז לשוטר מותר היה להתגונן. אבל אפילו המיטרה לא אומרת שהיה לו נשק.'

היכן הרופא? שאלה שנתורה פתוחה היתה מה עשה אלול. שלא הכיר כלל